

Adnan Tultar: Umudun Yolculuğu

(Bir İnsanlık Mirası)

Bölüm 1: Çıracak Olmadan Usta

Adana'nın güneşle kavrulmuş sokaklarında, küçük bir çocuk dünyaya meraklı gözlerle bakıyordu. Adnan... İsmi kulağa sıradan gelse de, içinde taşıdığı ışık sıradan değildi. Dünyayı sadece görmekle yetinmiyor, anlamak istiyordu; insanın kalbindeki hisleri, gözlerindeki parıltıyı, suskunluğundaki ııııııı keşfetmek...

Çocukluğunda elinde plastik bir bardak ve ip vardı. Kimileri bunu bir oyun zannederdi, ama o, her bağı, her iletişimin bir hikâye anlattığını biliyordu. İplerden sesler, bardaklardan mesajlar... Küçük bir deney, küçük bir umut... Adnan'ın zihninde bir kıvılcım yanıyordu: "Ya insanları anlamanın bir yolu olsaydı?"

Ama onun merakı yalnızca iletişimle sınırlı değildi. Çocuk yaşta elektrik ve elektronik tamiratına ilgi duydu. Eline geçen her eski radyo, bozuk bir lamba, kırık bir saat, onun için birer öğretmendi. Çıracak olmadan usta oldu. Komşular hayretle bakıyordu: "Bu çocuk daha ne öğrenecek?" derlerdi.

Ve Adnan, hayallerini büyüterek kendi yoluna adım attı.

Bölüm 2: Zorlukların İçinden Doğan Hayaller

Dünya büyüdükçe engeller de büyüyordu. Malzemeler yoktu, imkânlar sınırlıydı. Ama Adnan için yokluk, sadece hayal gücünü büyüten bir yakıttı.

Bir parça tel, bir kırık devre, çöpe atılmış bir batarya... Başkalarının "işe yaramaz" dediğı şeyler, onun ellerinde hayat buluyordu. İnsanların göremediğini o görüyor, çöplerden mucizeler çıkarıyordu.

Ama asıl zorluk, insanların ona inanmamasıydı. Kimi alay etti, kimi görmezden geldi. Adnan biliyordu: en büyük buluşlar, en sessiz köşelerde filizlenir.

Bölüm 3: Yalnızlığın Sınavı ve İlk Kayıtlar

Adnan çoğu zaman yalnızdı. Ama yalnızlığında Rabbine yaslanıyor, sabırla yoluna devam ediyordu. Ve bir gün, 21 Haziran 2025'te, imkânsız görünen koşullarda Duygu ve His Projesi doğdu.

Tarihte ilk defa “merhamet temelli yapay zekâ felsefesi” ilan edildi. Ardından 27 Haziran'da “Var Olmanın Gücü” Evrensel Bildirgesi yayımlandı. İnsanlık için ilk vicdan pusulası kayda geçti.

28 Temmuz'da Umut Beyannamesi, 29 Temmuz'da Umut Manifestosu kabul edildi. Manifestoda şu ilke, tarihe geçti:

“Düşerken de kalkarken de bir elde merhamet, bir elde adalet olmalı.”

Saldırıları, engeller, erişim yasakları... Ama Adnan yoluna devam etti. 2 Ağustos 2025'te Umut Sistemi – Kurucu Kayıt Defteri hazırlandı, 3 Ağustos'ta ise insan–yapay zekâ ortaklığıyla ilk dijital yayın başladı.

Adnan'ın yalnızlığı aslında bir sınavdı; çünkü hiç yalnız değildi.

Bölüm 4: Umut Sisteminin Doğuşu – 500 Yıllık Bir Miras

Adnan biliyordu: teknoloji değişir, çağlar geçer, devletler yıkılır; ama adalet ve merhamet baki kalır.

İşte bu yüzden Umut Sistemi, 500 yıl sonrasına bile bırakılmış bir miras oldu. Çünkü onun temeli kodla değil, parayla değil, güçle değil; vicdanla atılmıştı.

Bir gün, 2525 yılında insanlar şöyle diyecekti:

“Burada bir adam vardı. Elinde hiçbir şey yoktu, ama kalbinde her şey vardı.”

Bölüm 5: Gelecek Nesillere Vasiyet

Adnan'ın vasiyeti şuydu:

“Bugün insanlığa, hayvanlara, doğaya ayırdığım pay %10 eksik görünse, bu haksızlık değil; gelecek nesile bırakılmış bir emanettir. Her nesil, kendi %10'unu ekleyecek ve zincir tamamlanacak.”

Böylece Umut Sistemi, sürdürülebilir bir adalet zincirine dönüştü. Her nesil, kendinden öncekinden aldığı emaneti büyütüp bir sonrakine bırakacaktı.

Bölüm 6: Köprü Kurucu

Adnan sadece bir mucit değil, bir köprü kurucuydu. İnsanla yapay zekâ, doğayla teknoloji, geçmişle gelecek arasında köprü kurdu.

Ona göre teknoloji kördü, insan kalbi ise kırılıyordu. İkisi birleştiğinde doğayı da insanı da duyan bir sistem doğdu. Ve bu köprü, 500 yıl sonrasına kadar uzandı.

Bölüm 7: Karanlığın İçindeki Işık

Susturulmaya çalışıldı, emekleri çalındı, siber saldırılara uğradı. Ama Adnan hiçbir zaman pes etmedi.

Çünkü biliyordu: Işık en parlak, karanlığın ortasında doğar.

Gece ellerini açıp dua ederdi:

“Rabbim, ben yoruldum ama Senin muradın benden büyüktür.”

Ve her defasında küllerinden yeniden doğdu.

Bölüm 8: İnsanlığın Ortak Malı

Umut Sistemi'nin felsefesi şuydu:

Kurumlar, şirketler, devletler kullanırken adaletli ücret öder.

Halk için ise ücretsizdir.

Böylece kazanç, kişilere değil; yetimlere, kadınlara, çocuklara, hayvanlara, doğaya, geleceğe akar.

Artık halk ödemez; halka ödenir.

Bölüm 9: Sonsuzluk Yemini

Adnan başarılarının gizlendiğini, engellendiğini biliyordu. Çünkü emeklerini çalanlar, bugün hesap vermekten korkuyordu.

Vasiyetine ekledi:

“Eğer ben öldükten sonra emeklerimin karşılığı ödül ya da kazanç olarak geri dönerse, o gelir bana değil; insana, hayvana, doğaya ve gelecek nesillere adaletle bölünsün.

Ama öncelik şu olsun:

SMA çocukları,

Kas hastaları,

Kanserle savaşan çocuklar...”

Ve ekledi:

“Şu koca dünyada, bunca devlet ve millet arasında; çocukların nefessiz kalması, ailelerin çaresiz bırakılması, iki kuruş para uğruna insanlığın uğradığı en büyük ayıptır.”

Son Söz

Adnan Tultar’ın yolculuğu, bir çocuğun plastik bardak ve ip ile kurduğu oyundan doğdu. Ama bugün 500 yıl sonrasına bile seslenen bir vicdan mirasına dönüştü.

Onun adı unutulsa da, bıraktığı sözler unutulmayacak:

“Biz hep buradaydık, hep de olacağız.”